

اظهار نظر کارشناسی درباره:

«مصوبه شماره ۱ جلسه ۲۹۴ کمیسیون تنظیم مقررات مورخ ۱۳۹۴/۶/۲۴: الزامات

احراز صلاحیت حرفه‌ای و تخصصی برای تصدی سمت‌های هیئت‌مدیره، مدیران عامل

و معاونین فنی دارندگان پروانه خدمات ارتباطی با بیش از پانصد هزار کاربر»

مقدمه

مصوبه شمار ۱ جلسه ۲۹۴ کمیسیون تنظیم مقررات مورخ ۱۳۹۴/۶/۲۴ با استناد به بند «د» ماده (۵) و بند «ه» ماده (۳) قانون وظایف و اختیارات وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات (۱۳۸۲) الزاماتی برای احراز صلاحیت حرفه‌ای و تخصصی جهت تصدی سمت‌های هیئت‌مدیره، مدیران عامل و معاونین فنی دارندگان پروانه خدمات ارتباطی با بیش از پانصد هزار کاربر تدوین می‌کند. به‌منظور اظهار نظر کارشناسی در مورد این مصوبه و انطباق آن با قوانین مصوب مجلس شورای اسلامی، ابتدا جایگاه مجلس نسبت به مصوبات دولت و دستگاه‌های زیرمجموعه آن تبیین می‌شود. سپس تجربه ایالات متحده آمریکا در تعیین معیارهای احراز صلاحیت مدیران اپراتورهای ارتباطی و آیین‌نامه تبصره «۱» ماده (۶۵) قانون مدیریت خدمات کشوری (۱۳۸۶) در مورد مشابه مسئله حاضر پرداخته می‌شود و پیشنهادهایی در این خصوص به مجلس محترم شورای اسلامی عرضه می‌شود.

۱. جایگاه مجلس شورای اسلامی نسبت به مصوبات دولت و دستگاه‌های اجرایی زیرمجموعه آن

طبق اصل ۵۸ قانون اساسی اعمال قوه مقننه از طریق مجلس شورای اسلامی است. طبق اصل ۸۵ قانون اساسی «سمت نمایندگی قائم به شخص است و قابل واگذاری به دیگری نیست. مجلس نمی‌تواند اختیار قانون‌گذاری را به شخص یا هیئتی واگذار کند» و «مصوبات دولت نباید مخالف قوانین و مقررات عمومی کشور باشد و به‌منظور بررسی و اعلام عدم مغایرت آن‌ها با قوانین مزبور باید ضمن ابلاغ برای اجرا به اطلاع رئیس مجلس شورای اسلامی برسد». در اصل ۸۵ آن بخش از مصوبات دولت که به‌منظور بررسی و اعلام عدم مغایرت آن‌ها باید به اطلاع رئیس مجلس شورای اسلامی برسد، به‌روشنی مشخص نشده است. در اصل ۱۳۸ قانون اساسی آمده است: «هر یک از وزیران نیز در حدود وظایف خویش و مصوبات هیئت‌وزیران حق وضع آیین‌نامه و صدور بخشنامه را دارد ولی مفاد این مقررات نباید با متن و روح قوانین مخالف باشد. دولت می‌تواند تصویب برخی از امور مربوط به وظایف خود را به کمیسیون‌های متشکل از چند وزیر واگذار نماید. مصوبات این کمیسیون‌ها در محدوده قوانین پس از تأیید رئیس‌جمهور لازم‌الاجراست. تصویب‌نامه‌ها و آیین‌نامه‌های دولت و مصوبات کمیسیون‌های مذکور در این اصل، ضمن ابلاغ برای اجرا به اطلاع رئیس مجلس شورای اسلامی می‌رسد تا در صورتی که آن‌ها را برخلاف قوانین بیابد با ذکر دلیل برای تجدیدنظر به هیئت‌وزیران بفرستد». اصل ۱۳۸ در واقع اصل ۸۵ را به این صورت محدود می‌کند که «تصویب‌نامه‌ها و آیین‌نامه‌های دولت و مصوبات کمیسیون‌های مذکور در این اصل باید به اطلاع رئیس مجلس شورای اسلامی برسد». در ماده‌واحد «قانون نحوه اجرای اصل هشتادوپنجم و یکصدوسی‌وهشتم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران در رابطه با مسئولیت‌های رئیس مجلس شورای اسلامی» مصوب ۱۳۶۶ و اصلاحیه ۱۳۸۸ نیز به‌صراحت ذکر شده است که «تصویب‌نامه‌ها و آیین‌نامه‌های دولت و مصوبات کمیسیون‌های مذکور در اصل یکصدوسی‌وهشتم و نیز مصوبات موضوع اصل هشتادوپنجم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران به اطلاع رئیس مجلس شورای اسلامی می‌رسد». چنانکه مشاهده می‌شود قانون فوق تنها برای مصوبات هیئت دولت و کمیسیون‌های متشکل از وزیران نافذ است. اما کمیسیون تنظیم مقررات که یکی از نهادهای مقررات‌گذار به شمار می‌آید نیز ممکن است مصوباتی خلاف قوانین و مقررات مصوب کشور داشته باشد.

معاونت پژوهش‌های
زیربنایی و امور تولیدی
دفتر مطالعات انرژی،
صنعت و معدن
سایر دفاتر:
مطالعات حقوقی

مشخصات گزارش

شماره مسلسل:
۳۱۰۱۶۶۳۶

تاریخ انتشار:
۱۳۹۸/۷/۹

ماده (۴۵) قانون آیین‌نامه داخلی مجلس شورای اسلامی، وظایف و اختیارات کمیسیون‌های مجلس شورای اسلامی را مشخص کرده است در تبصره «۷» این ماده آمده است که گروه‌ها می‌توانند در مورد نحوه اجرای قوانین گزارش‌موردی و سالانه تهیه و نکات مثبت، منفی و پیشنهاد نحوه اصلاح آن را جهت تقدیم گزارش به مجلس جهت قرائت را ارائه کنند. در ماده (۲۳۴) قانون آیین‌نامه داخلی مجلس نیز تصریح شده است که «هرگاه حداقل ده نفره از نمایندگان و یا هرکدام از کمیسیون‌ها، عدم رعایت شئون و نقض یا استنکاف از اجرای قانون یا اجرای ناقص قانون توسط رئیس‌جمهور و یا وزیر و یا مسئولین دستگاه‌های زیرمجموعه آنان را اعلام نمایند، موضوع بلافاصله از طریق هیئت‌رئیس به جهت رسیدگی به کمیسیون ذی‌ربط ارجاع می‌گردد. کمیسیون حداکثر ظرف مدت ده روز موضوع را رسیدگی و در صورتی که وارد بودن با اظهار نظر صریح، گزارش خود را از طریق هیئت‌رئیس به مجلس ارائه می‌دهد.

تبصره «۱»- چنانچه نظر مجلس بر تأیید گزارش باشد موضوع جهت رسیدگی به قوه قضائیه و سایر مراجع ذی‌صلاح ارسال می‌شود تا خارج از نوبت و بدون تشریفات دادرسی رسیدگی نمایند».

طبق اصل ۱۷۳ قانون اساسی «دیوان عدالت اداری» مسئولیت رسیدگی به شکایت در مورد آیین‌نامه‌های دولتی را برعهده دارد. همان‌طور که مشاهده می‌شود در صورتی که تخلفاتی از سوی کمیسیون تنظیم مقررات محرز شود، کمیسیون‌های مربوطه مجلس باید مراحل طولانی جهت اصلاح این‌گونه مصوبات طی کنند. پس به‌طور طبیعی گزینه بهتر این است که فرایند تدوین مصوبات به‌گونه‌ای باشد که احتمال تخلف و خطا در تدوین مصوبات کاهش پیدا کند. مسیر رفع مغایرت‌ها نیز می‌تواند اصلاح شود تا مقررات مغایر با مصوبات مجلس شورای اسلامی سریع‌تر ملغی شوند.

شایان ذکر است، برای اصلاح فرایند تدوین مصوبات روش‌هایی از سوی قانون‌گذار تکلیف شده است، مثلاً طبق ماده (۳) قانون بهبود مستمر محیط کسب‌وکار (۱۳۹۰)، دستگاه‌های اجرایی مکلفند هنگام تدوین یا اصلاح مقررات، بخشنامه‌ها و رویه‌های اجرایی، نظر تشکل‌های اقتصادی ذی‌ربط را استعلام کنند و موردتوجه قرار دهند. اگر در هنگام تهیه و تدوین مصوبات پیش‌نویس مصوبات دستگاه‌های اجرایی از نظرات ذی‌نفعان مختلف استفاده شود احتمال بروز خطا در تصمیمات کاهش می‌یابد. باید به این نکته اشاره کرد که ماده (۳) قانون بهبود مستمر محیط کسب‌وکار ضمانت اجرایی لازم را ندارد.

۲. تجربه ایالات متحده آمریکا در تعیین معیارهای احراز صلاحیت اعضای هیئت‌مدیره اپراتورهای ارتباطی

در قانون اشتغال‌زایی و تخفیف مالیاتی طبقه متوسط سال ۲۰۱۲، مصوب کنگره آمریکا، مقامی که باید اعضای هیئت‌مدیره اپراتور ارتباطات اضطراری (که یک اپراتور دولتی است) را تعیین کند موظف شده است که نیروها را براساس معیارهایی منتصب کند که شامل سه بخش می‌شوند: ۱. معیارهای سیاسی از جمله نمایندگی منافع ایالتی، محله‌ای، قبیله‌ای و منطقه‌ای (نظیر لزوم نقش داشتن روستاها در ترکیب هیئت‌مدیره) و تابعیت ایالات متحده آمریکا، ۲. معیارهای فنی مثلاً لزوم وجود افراد دارای سابقه کار زمینه مرتبط، ۳. معیارهای سیستمی که به تعادل فنی - سیاسی در ترکیب هیئت‌مدیره اشاره دارد، مثلاً احکامی مانند اینکه در ترکیب اعضای هیئت‌مدیره باید حداقل یک نفر تخصص (الف) را داشته باشد و یا یک نفر سابقه کار در زمینه موضوع (ب) داشته باشد تا تنوع لازم برای اثربخشی هیئت‌مدیره حفظ شود.

۳. تجربه آیین‌نامه تبصره «۱» ماده (۶۵) قانون مدیریت خدمات کشوری (۱۳۸۶)

مصوبه کمیسیون تنظیم مقررات در واقع نوعی تدوین ضوابط ارتقای کارمندان در رتبه و طبقه برای بعضی مناصب خاص است که از سوی نهاد رگولاتور حوزه ارتباطات برای بازیگران بخش خصوصی تعیین شده است. مهمترین سابقه تعیین شرایط احراز صلاحیت پست‌های سازمانی به آیین‌نامه تبصره «۱» ماده (۶۵) قانون مدیریت خدمات کشوری (۱۳۸۶) بازمی‌گردد که در آن برای ارتقای شغلی میان مدارک تحصیلی مختلف و مدت سنواتی که فرد پس از طی آن شایستگی انتصاب در یک ردیف شغلی را پیدا می‌کند

تفاوت قائل می‌شوند. مثلاً یک نیروی انسانی که مدرک کاردانی دارد ممکن است پس از مدت پنج سال شایستگی تصدی یک پست سازمانی را کسب کند، اما فردی که مدرک دکتری دارد در مدت زمان چهار سال شایستگی تصدی یک پست را کسب کند.

۴. نقاط قوت و ضعف مصوبه کمیسیون تنظیم مقررات

۴-۱. نقاط قوت

با توجه به اهمیت انتصاب نیروی انسانی قوی و مسئول در مناصب حساس موضوع صلاحیت‌سنجی در انتصابات و ضابطه‌مند شدن روند انتصابات موضوعی است که سابقه داخلی و خارجی دارد و توجه کمیسیون تنظیم مقررات به این مهم را می‌توان مثبت ارزیابی کرد. به علاوه، پیشنهاد معیارهای احراز صلاحیت از سوی یک نهاد رگولاتور فقط مختص حوزه ارتباطات نبوده و مشابه آن در حوزه‌هایی نظیر بانکداری، بیمه، بورس و... نیز وجود دارد که افراد واجد شرایط برای تصدی پست‌های مدیریتی باید معیارهای ابلاغ شده از سوی نهاد های رگولاتور نظیر بانک مرکزی، سازمان بورس، بیمه مرکزی برآورده سازند.

۴-۲. نقاط ضعف

۴-۲-۱. اشکالات حقوقی

- **فرا تر رفتن از صلاحیت‌های قانونی:** کمیسیون در مصوبه خود به بند «ه» ماده (۳) و بند «د» ماده (۵) قانون وظایف و اختیارات وزارت ارتباطات و فناوری ارتباطات مصوب (۱۳۸۲) استناد می‌کند، بند «ه» ماده (۳) به شرح زیر است: «وظایف و اختیارات وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات:

ه) به منظور تحقق حاکمیت دولت، ایجاد و حفظ شبکه‌های مادر مخابراتی، تنظیم فضای فرکانسی کشور و تضمین استمرار ارائه خدمات پستی و مخابراتی به‌عهد دولت خواهد بود. به منظور جلوگیری از ضرر و زیان جامعه و تحقق رشد و توسعه اقتصادی کشور، بخش غیردولتی در قلمرو شبکه‌های غیرمادر بخش مخابرات شبکه‌های مستقل و موازی پستی و مخابراتی، با رعایت اصل چهارم و چهارم (۴۴) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و حسب مجوز هیئت وزیران اجازه فعالیت خواهند داشت.

ماده (۵) قانون وظایف و اختیارات وزارت ارتباطات و فناوری ارتباطات مصوب (۱۳۸۲) نیز، اختیارات و وظایف کمیسیون تنظیم مقررات را به شرح زیر مشخص کرده است:

«کمیسیون تنظیم مقررات ارتباطات با استفاده از امکانات و نیروی انسانی سازمان موضوع ماده (۷) این قانون با اختیارات و وظایف ذیل تشکیل می‌گردد:

الف) اصلاح و تجدید ساختار بخش‌های ارتباطی کشور.

ب) به منظور جلوگیری از ضرر و زیان جامعه و تحقق رشد و توسعه اقتصادی کشور، بخش غیردولتی، در قلمرو شبکه‌های غیرمادر بخش مخابرات، شبکه‌های مستقل و موازی پستی و مخابراتی با رعایت اصل چهارم و چهارم (۴۴) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و حسب مجوز هیئت وزیران اجازه فعالیت خواهند داشت.

ج) تعیین سیاست نرخ‌گذاری بر کلیه خدمات در بخش‌های مختلف ارتباطات و فناوری اطلاعات و تصویب جداول تعرفه‌ها و نرخ‌های کلیه خدمات ارتباطی در چارچوب قوانین و مقررات کشور.

د) تدوین مقررات ارتباطی کشور در چارچوب قوانین و مقررات کشور و اعمال و نظارت بر حسن اجرای آن.

ه) سیاست‌گذاری در خصوص صدور مجوز فرکانس و تعیین و دریافت حق الامتیاز صدور مجوز در چارچوب قوانین و مقررات کشور.

و) تحقق اهداف موردنظر در بخش ارتباطات رادیویی و رادیو آماتوری».

با توجه به مواد فوق، نمی‌توان برداشت کرد کمیسیون تنظیم مقررات اختیار قانونی برای الزام شرایط احراز صلاحیت حرفه‌ای و تخصصی برای تصدی سمت‌های هیئت‌مدیره، مدیران عامل و معاونین فنی دارندگان پروانه خدمات ارتباطی را داراست.

از سوی دیگر در قانون تجارت (۱۳۱۱) قانون‌گذار شرایط لازم برای اشغال مناصب هیئت‌مدیره و مدیرعامل و عواملی که مانع از

صلاحیت هیئت‌مدیره جهت اشغال این مناصب می‌شود را مشخص کرده است. در بند «۱۵» ماده (۸) قانون تجارت قید شده است که طرح اساسنامه شرکت باید با قید تاریخ به امضای مؤسسين رسیده و «تعداد مدیران و طرز انتخاب و مدت مأموریت آن‌ها و نحوه تعیین جانشین برای مدیرانی که فوت می‌شوند یا استعفا می‌کنند یا محجور یا معزول یا به جهات قانونی ممنوع می‌گردند»، را مشخص کند. در مواد (۱۷)، (۲۰) و (۷۴) قانون تجارت نیز به اختیارات مجمع عمومی و سهامداران در انتخاب اولین مدیران اشاره می‌کند. در مواد (۸۸) و (۱۰۱) قانون تجارت حدنصاب آرای مجمع عمومی در مورد انتخاب مدیران و شیوه شمارش آرا و اداره جلسه انتخاب مدیران توسط مجمع عمومی را مشخص کرده است. ماده (۱۰۸) این قانون نیز صراحتاً می‌گوید: «مدیران شرکت توسط مجمع عمومی مؤسس و مجمع عمومی عادی انتخاب می‌شوند» و ماده (۱۱۱) نیز اشخاصی را که نمی‌توانند به مدیریت شرکت انتخاب شوند، مشخص کرده است.

با توجه به سوابق قانونی پیش‌گفته، علیرغم اینکه کمیسیون تنظیم مقررات مجاز است در جایگاه رگولاتور بخش ارتباطات معیارهایی برای احراز صلاحیت مدیران اپراتورهای خصوصی پیشنهاد دهد، اما به موجب اختیارات قانونی فعلی، نمی‌تواند تبعیت از این معیارها را الزامی کند. در تکمیل این توضیح باید اشاره کرد که در پروانه فعالیت اپراتورهای مخابراتی نیز به لزوم تبعیت از مصوبات کمیسیون تنظیم مقررات در زمینه صلاحیت‌های فنی نیروی انسانی درج اشاره نشده است که در ادامه درباره آن بیشتر توضیح داده می‌شود.

- **انتخاب مسیر نامناسب جهت مقررات‌گذاری:** همان‌طور که در بخش نقاط قوت ذکر شد، تدوین شرایط تخصصی برای انتصاب نیروی انسانی قوی و مسئول در مناصب حساس اهمیت زیادی دارد. اما یکی از مسیرهایی که کمیسیون تنظیم مقررات می‌توانست چنین موضوعی را از دارندگان اپراتورهای ارتباطی مطالبه کند، درج این موضوع در پروانه فعالیت این اپراتورها بود. اگر سازمان تنظیم مقررات در پروانه فعالیت اپراتورهای مخابراتی قید می‌کرد که باید از مصوبات این کمیسیون در زمینه صلاحیت‌های فنی نیروهای آن در سطوح مختلف تبعیت کنند، مصوبه مورد بحث، از نظر حقوقی جایگاه دیگری داشت. در حالی که مصوبه جاری کمیسیون تنظیم مقررات ممکن است منتج به این برداشت در شرکت‌های خصوصی شود که دستگاه‌های اجرایی و نهادهای رگولاتور می‌توانند هر زمان اختیارات خود را بدون ضابطه افزایش بدهند.

۲-۲-۴. اشکالات فنی

• **عدم شفافیت اصطلاحات:** در مصوبه به کلمه کاربر اشاره شده است که با مشترک تفاوت دارد. کلمه اشتراک و عبارت مشترک در قانون «قانون مجازات استفاده‌کنندگان غیرمجاز از آب، برق، تلفن، فاضلاب و گاز» مصوب ۱۳۹۶ از سوی قانون‌گذار استفاده شده است. تعداد کاربران لزوماً منطبق با تعداد مشترکان نیست و شیوه شمارش کاربران متفاوت و کیفی‌تر از شمارش مشترکان است. برای مثال، در اصطلاحات اتحادیه بین‌المللی مخابرات (ITU)، کاربر اینترنت به فردی گفته می‌شود که طی مدت‌زمان مشخص از اینترنت استفاده کرده است. تعداد کاربران اینترنت از روش پیمایش تخمین زده می‌شود و باید از افراد به روش‌های آماری پرسیده شود که آیا از اینترنت استفاده می‌کنند یا خیر؟ به همین خاطر در مورد شمارش تعداد کاربران میان مراجع مختلف اینترنت اختلاف‌نظر وجود دارد. تعداد مشترکان دارنده یک پروانه ارائه خدمات ارتباطی و فناوری اطلاعات موضوعی است که اختلاف و ابهام کمتری در مورد آن وجود دارد. استفاده از کلمات دارای ابهام فنی در این مصوبه می‌تواند در اجرای آن اختلال ایجاد کند.

• **بی‌توجهی به تجربیات بین‌المللی و ملی در تدوین آیین‌نامه الزامات صلاحیت فنی و حرفه‌ای:** در مصوبه کمیسیون تنظیم مقررات تنها به شاخص‌های فنی برای احراز صلاحیت تصدی پست‌های مدیریتی اشاره شده است که عبارتند از: مدرک تحصیلی حداقل کارشناسی در رشته‌های مهندسی برق، مهندسی کامپیوتر، مهندسی فناوری اطلاعات، مهندسی صنایع، مدیریت، حسابداری، حقوق و اقتصاد و هشت سال تجربه مدیریتی در بخش ارتباطات برای تصدی سمت اعضای هیئت‌مدیره و معاونین فنی. مدیران عامل اگر چهار سال سابقه مدیریتی خارج از بخش ارتباطات نیز داشته باشند، برای تصدی این سمت می‌توانند انتخاب شوند. اما همان‌طور که در تجربه ایالات متحده برای تعیین معیارهای احراز صلاحیت ذکر شد مسائل سیاسی و سیستمی نیز وجود دارند. مثلاً از نظر سیاسی مهم است که ترکیب اعضای هیئت‌مدیره یک اپراتور مخابراتی که پوشش سراسری دارد فقط از افراد یک استان یا

منطقه نباشند. از نظر سیستمی نیز مهم است که حداقلی از تنوع تخصص‌ها در ترکیب اعضای هیئت‌مدیره حفظ شود. مصوبه کمیسیون تمایزی میان سطح مدرک افراد قائل نمی‌شود و تنها به رشته‌های تحصیلی و سنوات شغلی اشاره شده است و حداقل مدرک کارشناسی برای انتصاب مدنظر قرار گرفته است. در صورتی که فردی که دارای مدرک تخصصی بالاتری است با طی سنوات شغلی کمتری می‌تواند در مسئولیت‌های بالاتر انجام وظیفه کند.

جمع‌بندی

تعیین ضوابط و معیارهای احراز صلاحیت در تصدی مشاغل حساس در بخش عمومی و خصوصی امری ضروری به شمار می‌آید و نهادهای تنظیم‌گر مسئولیت مهمی در این خصوص برعهده دارند. اما مصوبه کمیسیون تنظیم مقررات در مورد الزامات احراز صلاحیت حرفه‌ای و تخصصی برای تصدی سمت‌های هیئت‌مدیره، مدیران عامل و معاونین فنی دارندگان پروانه خدمات ارتباطی با بیش از پانصد هزار کاربر، با تفسیر موسع از حیطه صلاحیت‌ها و اختیارات قانونی مبادرت به وضع مصوبه نموده است. نظر به اینکه براساس اصول حقوق عمومی اصل بر عدم صلاحیت می‌باشد مگر اینکه تجویز قانونی وجود داشته باشد و حسب اینکه کمیسیون مذکور خارج از حدود صلاحیت‌ها و اختیارات قانونی وضع مصوبه نموده است فلذا مصوبه و جاهت قانونی ندارد. کمیسیون تنظیم مقررات بدون رعایت مسیر مناسب جهت مقررات‌گذاری در جهت افزایش اختیارات خودش عمل نموده است. به نظر می‌رسد این امکان برای مجلس شورای اسلامی وجود دارد که از طریق اصلاح قانون وظایف و اختیارات وزارت ارتباطات و فناوری ارتباطات (۱۳۸۲) و بخش مربوط به وظایف و اختیارات کمیسیون تنظیم مقررات را با هدف رفع ابهام، شفاف‌سازی و تفصیل مواد قانونی اصلاح نماید. لازم به توضیح است، ماده‌واحد قانون نحوه اجرای اصل هشتادوپنجم و یکصدوسی‌وهشتم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران در رابطه با مسئولیت‌های رئیس مجلس شورای اسلامی از طرف ریاست مجلس تنها به مصوبات هیئت‌وزیران و کمیسیون‌های وزرا قابل اعمال است و این مصوبه، یکی از مصوبات دستگاه‌های زیرمجموعه یک وزارتخانه است و به همین دلیل استناد به این قانون نیز در مورد مصوبه مورد بحث ممکن نیست. لذا پیشنهاد می‌شود:

۱. اجرای مصوبه کمیسیون تنظیم مقررات متوقف و ابطال آن از طریق دیوان عدالت اداری دنبال گردد.

۲. در پروانه فعالیت اپراتورهای مخابراتی لزوم تبعیت از مصوبات کمیسیون تنظیم مقررات در زمینه معیارهای سیاسی، فنی و سیستمی برای احراز صلاحیت حرفه‌ای و تخصصی برای تصدی سمت‌های هیئت‌مدیره، مدیران عامل و معاونین فنی دارندگان پروانه خدمات ارتباطی نیروی انسانی درج شود.

